

עין משפט
גזר מצוה

כב:

אלו מציאות פרק שני בבא מציעא

איסורא דומיא דהתירא. מה שממיר אבודה ממנו ומכל אדם ע"כ לא אילטרין קרא צידע וממילא דהא אפילו במצווין אלל כל אדם מותרת ביאוש אלל לא אילטרין אלל כי לא ידע ואע"ג דלכי ידע לא ממילאש אפי' אס יז צו סימן כיון שהיא אבודה מכל אדם ה"ג איסורא דהיינו מצוייה אלל כל אדם דאסור כה"ג דלא (ו) ידעינ דמיאש צין יז צו סימן צין שאין צו סימן ואין להמיר אלל דמיאש קודם דלמא לדיה דשריא רחמנא: **מאחר** דאיתותב רבא בוי' בשלמא לרצא אע"ג דאותם שמתה האלין או צסמוך לאלין אסירי דחזותו מוכיח עליו אלל ממיר שהרות מוליכן צמחוק דלא שייך חזותו מוכיח עליו אע"פ שצעליס צבורין שיפלו תחת האלין מ"מ אס היו יודעין שהרות מוליכן ממחוק היו ממילאשן אלל לאציי הא היו יאוש שלא מדעת שהצעליס צבוריס שיפלו תחת האלין ולא יקחום עוצרי דרכיס משום דחזותו מוכיח עליו ומשני דאפילו אותן שמתה האלין שרו אפילו לאציי (א) באתרא דשכימי שקליס ורמשיס דמילאש וז"ל דעצדי דנתמי כמו תאניס דאל"כ היו אסוריס לאציי דהוי יאוש שלא מדעת דאינו סובר שיפלו ומרוביס דאסור כיון דלא עצדיי דנתמי: **דלאו** בני מחילה גינהו **מאי**. בשלמא לרצא כיון דלכי דגלי מילאשי השתא נמי מיקרי יאוש: **תויבתא** דרבא. רצא ידע שפיר הך צרייתא כדמשמע

קצת לעיל (דף כא:) דקאמר צוזטו של יס כ"ע לא פליגי דשרי כדצעינן למימר לקמן אלל דלא דייק איסורא דומיא דהתירא:
[ב] **ברכתא מאי**. אס יז גדר סביז האלין מי שרו אותם שהרות מוליך אותן חוץ לגדר דרך עליו הלל הצעליס צבורין שכולן יפלו תחת האלין ושס ישתמרו משקליס ורמשיס:
אי דאיבא סימן מאי מכריז. פירוש למה צריך להכריז המוצא מלאחר שהאבוד אין צו סימן ליתן ומשני דזה מכריז שאותו שאבד יתן סימן מקום וכן לקמן (דף כה.) דקאמר כדי שילך שלשה ויחזור שלשה ויכריז יום אחד היינו נמי שהמוצא מכריז והאובד יתן סימן *אלך קשה דצפרק אלו עוברין (דף מט:) ושם ד"ה ויש אמרינן ע"ה אין מכריזין על אצידתו והיאך אנו יודעין זה אס הוא של ע"ה ויש לומר דמיידי צמוצא צמקום דשבת ע"ה ורש"י שפירש דהמוצא מכריז מקום שיאמר מלאמי חפץ צמקום פלוני והוא יאמר חפץ פלוני ויקחנה ק"ק דהא תנן צצירקין (דף כה:) אמר אצידה ולא אמר סימנין לא אמר כלום אלמא צמה שמכיון החפץ אינו סימן וי"ל דהתם נמי לאו משום שהוא חשוד לשקר שהפסיד חפץ אלל משום דא"ל כי היכי דלת אצדת חפץ ה"ג אימר אדם אחר הפסיד אלל הכא מהדרינן דאין רגילות ששני צני אדם אצדו חפץ זה כזה וצמקום אחד ולפרש"י הוה מכריז מקום דהכא פירושו ממש דומיא דמכריז מנין דשליה פרק קמא (דף כ:): **ורבא** אמר מקום לא הוי סימן. ולפי דסצירא ליה לרצא מקום לא הוי סימן הוצרך לומר דס"י העשוי לידרס לא הוי סימן:

אין

אינן בכי יותן טעמא מאי לאו משום דלא אמרינן כיון דאיגלאי מילתא דהשתא ניהא ליה מעיקרא נמי ניהא ליה שאני התם דכתיב יכי יתן עד שיתן אי הכי רישא נמי התם (ב) כדרב פפא דרב פפא רמי כתיב כי יתן וקרינן כי יותן הא כיצד בעינן כי יותן דומיא דכי יתן *מה יתן לדעת אף כי יותן נמי לדעת ת"ש (א) דא"ר יוחנן משום (א) רבי ישמעאל בן יהוצדק צמנין לאבירה ששטפה גהר שהיא מותרת דכתיב (ב) וכן תעשה לחמורו וכן תעשה לשמלתו וכן תעשה לכל אבידת אחיך אשר תאבד ממנו ומצאתה מי שאבודה הימנו ומצויה אצל כל אדם יצאתה זו שאבודה ממנו ואינה מצויה אצל כל אדם ואיסורא דומיא דהתירא מה היתירא בין דאית בה סימן ובין דלית בה סימן שרא אף איסורא בין דאית בה סימן ובין דלית בה סימן אסורה תיובתא דרבא תיובתא (א) והלכתא כוותיה דאבבי *ביע"ל קג"ם א"ל רב אחא בריה דרבא לרב אשי וכי מאחר דאיתותב רבא הני תמרי דזיקא היכי אכלינן להו אמר ליה יכיון וא דאיבא שקציס ורמשיס דקא אכלי להו מעיקרא יאושי מיאש מנייהו (א) יתמי דלאו בני מחילה גינהו מאי אמר ליה באגא בארעא דיתמי לא מחזקינן מוחזק ועומד מאי כרכתא מאי אמר ליה יאסירן: כריכות ברה"ר הרי אלו שלו: אמר רבה ואפילו בדבר שיש בו סימן אלמא קסבר רבה סימן העשוי לידרס לא הוי סימן רבא אמר ה"ל לא שנו אלא בדבר שאין בו סימן אבל בדבר שיש בו סימן חייב להכריז אלמא קסבר רבא סימן העשוי לידרס הוי סימן ואיבא דמתני להא שמעתא באנפי נפשה סימן העשוי לידרס רבה אמר לא הוי סימן ורבא אמר ברה"ר הרי אלו שלו ברה"י נוטל ומכריז ברה"י נמי ברה"י מאי מכריז אלא לאו דאית בהו סימן וקתני ברה"ר הרי אלו שלו אלמא סימן העשוי לידרס לא הוי סימן תויבתא דרבא אמר לך רבא לעולם דלית בהו סימן ודקא אמרת ברה"י מאי מכריז מכריז מקום ורבה אמר מקום לא הוי סימן דאיתמר מקום רבה אמר לא הוי סימן ורבא אמר יהוי סימן ת"ש כריכות ברה"ר הרי אלו שלו ברה"י נוטל ומכריז יהאאלומות בין ברה"ר ובין ברה"י נוטל ומכריז רבה היכי מתרין לה ורבא היכי מתרין לה רבה מתרין לטעמיה בסימן ורבא מתרין לטעמיה במקום רבה מתרין לטעמיה בסימן כריכות ברשות הרבים הרי אלו שלו משום דמדרס

אין צני יוסן. ולא אמרינן כיון דהשתא ניהא מהני האי דעתא למעיקרא ומיהוי הכשר. וקשיא לרצא: **כפיז כי יסן**. ולא כתיב כי יותן: **לדעת**. שידע צנתינה והוכשר צעיניו ועודהו הטל עליהן עדיין הן צנתינמו: **ממנו**. קרא יתירא הוה לאשמועינן שאינו אבוד אלל הימנו: **ואיסורא דומיא דהיסורא**. כיון דמחד קרא ילפינן מצויה אלל כל אדם שיחזיר ושאיינה מצויה יזכה צה איתקושי אתקוש להדדי זו לאיסורא וזו להיתירא: **מה היסורא**. שאיינה מצויה לא חילק צין שיש צה סימן לשאין צה סימן: **אף איסורא**. דמצויה אלל כל אדם לא חילק צין אין סימן דכי ידע מיאש ליש סימן דלכי ידע לא מיאש וכי היכי דיש סימן אסירא כי אין סימן נמי אסירא היכא דאיכא למימר לא ידע דנפלה קודם שצאת ליד זה: **יע"ל קג"ס**. סימני הלכות הן. יאוש שלא מדעת דהכא. עד וזמס למפרע הוה נפסל צסנהדרין (דף כ.) לחי העומד מחיליו צצירובין (דף טו.) קדושין שלא נמסרו לצייאה צקדושין (דף גא.) גלוי דעתא צגיטא צגיטין (דף לד.) מומר אוכל נצילות להכעיס פסול לענין עדות צסנהדרין (דף כ.) **הני סמרי דזיקא**. שהרות משיר: **היכי אכלינן לפו**. הא לא מיאש. והא דנקט למיבעי צעלי מלאחר דאיתותב רצא קשיא לי דכלל איתותב רצא איכא למיבעי דהא מודה רצא צכל דצר חזותו מוכיח עליו חוץ מן התאנה מפני שנמאסת עס נפילתה וגרלה צעניי דלא נקט לה אלל להרבות צמומר איסור להומר מלאחר דאיתותב אפילו דצצר שאין צו סימן כ"ש שאלו אסורין שיש צהן סימן: **מעיקרא**. מקודם נפילתו: **יאושי מיאש**. לידוע הוה שהרות משיר מהן והשקליס מוומניס לאוכלן: **יסמי**. קטניס שאין הפקירן הפקר: **צאגא צארעא דיממי** לא מחזקינן. אין עלינו להחזיק כל הצקעה צחוקת הקרקע של יתומין ולאסור כל התמריס משום ספק קרקע של יתומיס אלל הולכין אחר הכרז: **מוחזק ועומד מאי**. קרקע עצמה של יתומין מאי:

כרצתא מאי. דקליס הכרוכין ומוקפינן צגדר של אצניס צביז שאין שקליס ורמשיס נכנסין שם: **פעשוי לידרס**. שהמקום שהוא שם רגיל צדריסת צני אדם והחפץ נמוך וגוח לידרס: לא הוי סימן. שאין צעליו סומך לתת צו סימן מימר אמר נשחת הסימן צדריסת הרגליס: **צרה"י**. כגון צשדה וזרועה שאין רוצ צני אדם דורכין צה ויש מיעוט שהולכין צה: ה"ג אי דליס צהו **סימן צרה"י מאי מכריז**. כלומר כי מכריז זה מצא אצידה מאי מכריז שיוכל ליתן האובד סימן צה: **מכריז מקום**. ואינו מכריז שם האצידה אלל שם המקום מי שאצדה ממנו אצידה צמקום פלוני יצא ויאמר מה אציד זה צא ואומר אצדתי שם חפץ פלוני: **והאלומות**. עומריס גדולים: **רצה סיני מהרין**. רצה דלאמר טעמא דרה"ר משום דנדרס מאי שגא אלומות: **ורצא**. דמוקיס לכריכות כשאין צו סימן מאי שגא כריכות ומאי שגא אלומות: **רצה מסרין לטעמיה**. דטעמא (א) דרשות הרביס דכריכות משום סימן וצדצר שיש (ב) צה סימן: **צמקום**. טעמא דכריכות (א) צרשות הרביס משום מקום וצדצר שאין צו סימן: דמדרסא

מסורת הש"ס

א) קדושין נט: א
ב) א"ל ר' שמעון וכו"ה
ג) א"ל ר' שמעון וכו"ה
ד) א"ל ר' שמעון וכו"ה
ה) א"ל ר' שמעון וכו"ה
ו) א"ל ר' שמעון וכו"ה
ז) א"ל ר' שמעון וכו"ה
ח) א"ל ר' שמעון וכו"ה
ט) א"ל ר' שמעון וכו"ה

תורה אור השלם

1 וכן יתן מים על ידע
2 וכן יתן מים על ידע
3 וכן יתן מים על ידע
4 וכן יתן מים על ידע
5 וכן יתן מים על ידע
6 וכן יתן מים על ידע
7 וכן יתן מים על ידע
8 וכן יתן מים על ידע
9 וכן יתן מים על ידע
10 וכן יתן מים על ידע

הנהגות הב"ה

א) רש"י ד"ה רבה
ב) רש"י ד"ה רבה
ג) רש"י ד"ה רבה
ד) רש"י ד"ה רבה
ה) רש"י ד"ה רבה
ו) רש"י ד"ה רבה
ז) רש"י ד"ה רבה
ח) רש"י ד"ה רבה
ט) רש"י ד"ה רבה
10 רש"י ד"ה רבה

גליון הש"ס

ג) ביע"ל קג"ס
ד) ביע"ל קג"ס
ה) ביע"ל קג"ס
ו) ביע"ל קג"ס
ז) ביע"ל קג"ס
ח) ביע"ל קג"ס
ט) ביע"ל קג"ס
10 ביע"ל קג"ס
11 ביע"ל קג"ס
12 ביע"ל קג"ס

הנהגות הגר"א

א) גמ' דאכ"ה כ"ו
ב) גמ' דאכ"ה כ"ו
ג) גמ' דאכ"ה כ"ו
ד) גמ' דאכ"ה כ"ו
ה) גמ' דאכ"ה כ"ו
ו) גמ' דאכ"ה כ"ו
ז) גמ' דאכ"ה כ"ו
ח) גמ' דאכ"ה כ"ו
ט) גמ' דאכ"ה כ"ו
10 גמ' דאכ"ה כ"ו

מוסף רש"י

מנין לאבירה ששטפה
גמ' דאכ"ה כ"ו
הואיל וממילאשן העליס
(ב"ר כ"ו.)

יב א מיי פ"א מהלכות
טומאת אוכלין ה"ב
פ"ב הלכה א:
ב ב מיי פ"א מהלכות
גזילה ואצידה הלכה י
סמג עשין עד טו"ע ח"מ
ס"י רנט סעף י:
בא ג ד מיי פט"ו מהל'
גזילה ואצידה ה"ב
ט"ז סמג שם טו"ע ח"מ
ס"י רנט סעף י:
בב ה מיי שם ה"ב
סמג שם טו"ע
ח"מ ס"י רנט סעף ח:
בג ו מיי שם:
בר ז ח מיי שם ה"ב
ופ"ג ה"ה סמג שם
טו"ע שם סעף ט
ס"י רנט סעף י:

רבינו חננאל

יותן: פ"י סימן העשוי
לידרס כגון קשירת כריכות
וכיצדא בהן שאם ידרסו
ויתרו הקשרים ובטל
הסימן. וקתני סימן העשוי
לידרס רבה אמר לא הוי
סימן ודינו כדיון דבר
שארין בו סימן ורבא
אמר הוי סימן. ואקשי
עליה דרבא ממתי' דקתני
כריכות ברשות הרבים הוי
אלו שלו ברשות היחיד
נוטל ומכריז מאי לאו
דאית בהו סימן העשוי
לידרס וברשות הרבים
והיחיד דלא מידרסי חייב
להכריז אלמא סימן העשוי
לידרס לא הוי סימן ודחי
רבא לא מתני' ברליכא
בהו סימן כלל וברשות
היחיד אמאי מכריז
מכריז מקום שהמקום
הוא הסימן. ורבה אמר
מקום לא הוי סימן.
פ"י מנישנפוי מתנגלגין
ברגלי בני אדם. פ"י
כיון דיקרי לא מנישנפוי
כיון שהן כבדיס אינן
מתנגלגין ברגלי בני אדם